

360.

**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ WYDANE W POROZUMIENIU
Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU**

z dnia 2 maja 1930 r.

**w sprawie uprawnień robotników, zatrudnionych
za granicą do zasiłków, przewidzianych ustawą
z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek
bezrobocia.**

Na podstawie art. 38-go ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) w brzmieniu ustawy z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 235) na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy dwóch kategorii robotników, zamieszkałych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) robotników, którzy zatrudnieni byli w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, zamieszkując na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) robotników, którzy poprzednio zamieszkiwali i byli zatrudnieni na terytorjum państwa obcego.

§ 2. Wymienieni w poprzednim paragrafie robotnicy mają prawo do otrzymania zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, o ile zadośćuczynią przepisom rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 maja 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 278) z tem, że robotnicy ci:

- 1) w ciągu miesiąca po rozwiązaniu ostatniego stosunku najmu pracy, jeśli idzie o robotników, wymienionych w p. 1 § 1-go, lub w ciągu 2 miesięcy po rozwiązaniu ostatniego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych za granicą, względnie 1 miesiąca po rozwiązaniu późniejszego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych na terenie Państwa Polskiego, jeśli idzie o robotników, wymienionych w p. 2 § 1-go, zgłoszą swoje roszczenia o zasiłek we właściwym urzędzie pośrednictwa pracy,
- 2) zgłaszając swoje roszczenia o zasiłki, zgłoszą świadectwa pracy za granicą, sporządzone z zachowaniem obowiązujących tam przepisów prawnych, względnie i świadectwa późniejszej pracy w przedsiębiorstwach, położonych na terenie Państwa Polskiego, stwierdzające, że robotnicy ci pozostawali w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach po-

łożonych zagranicą lub też łącznie w przedsiębiorstwach położonych zagranicą i na terenie Państwa Polskiego, a należących do kategorii przedsiębiorstw i zakładów, wymienionych w art. 1-ym ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, co najmniej przez 20 tygodni w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia swego roszczenia o zasiłki.

Właściwym do przyjmowania zgłoszeń o zasiłki od robotników wymienionych w p. 2 § 1-go, a zgłaszających swoje roszczenia o zasiłki po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy w przedsiębiorstwach położonych zagranicą, jest ten urząd pośrednictwa pracy, na terenie którego zameldowani są ci robotnicy.

§ 3. Autentyczność świadectw pracy w przedsiębiorstwach położonych zagranicą powinna być potwierdzona drogą należytego poświadczenia ich przez właściwą władzę lokalną, na której terenie działania przedsiębiorstwo to się znajdowało, względnie przez Konsulat Polski, w przeciwnym razie świadectwa te nie będą przez urzędy pośrednictwa pracy honorowane.

§ 4. Przepisy niniejszego rozporządzenia będą miały zastosowanie przy zachowaniu wzajemności do tych obywateli państw obcych, którzy odpowiadają § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W stosunku do kategorii robotników wymienionych w § 1-ym i 4-ym, których stosunek najmu pracy był rozwiązany przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, nie wcześniej jednak niż w dniu 1-ym lutego 1930 r., terminy, ustalone w § 2 bieżą, począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:

E. Kwiatkowski